

## **Tisztelt Nagykövet Asszony, tisztelt Rektor Urak, Uraim és Hölgyeim!**

E néhány perces beszédem egy személyesebb szintre viszi el Önöket a nagymúltú, 255 éves Semmelweis Egyetemmel kapcsolatban.

1981 szeptembere. Még minding érzem azt az enyhe feszültséggel telt örömteli várakozást, amit a Nagyvárad téri nagyteremben tartott, az első éves hallgatókat, a Gólyák-at, köszöntő találkozón éreztem az egyetem rektorát hallgatva. Tudva, hogy elértem egy nagy célt, amiért évekig dolgoztam, de ugyanakkor tudván, hogy a valódi kihívás még előttem áll. S lelki szemeim előtt lebegtek Selye János szavai: “Ne engedjük, hogy az átmeneti bizonyítás egyhangúsága megtörje kitartásunkat, ha úgy látjuk, hogy a végcél megéri a fáradságot”.

Nos, erre a kitartásra valóban szükség volt az elkövetkező években, az első naptól az utolsóig. Mint például az első anatómia gyakorlat után, amikor a gyakorlatvezető adjunktus a következő szavakkal bocsátott bennünket útunkra: “Maguk pedig egész délután fogják tanulni a scapula-t s a calvicula-t, s holnap semmire sem fognak emlékezni!” Igaza volt! De, szerencsére csak 50 százalékban! Mert valóban szinte egy egész délután kellett ahhoz, hogy részleteiben megértve végre memorizálni tudjam az olvasottakat, de emlékeztem rá másnap! S aztán az első demonstráció, amikor csak én kaptam az egész csoportból ötöst.

Az elkövetkező hetek s hónapok, s majd évek ugyanilyen nehezek voltak, hisz, ahogy egy másik oktatónk mondotta: “Egy dolog bejutni az orvosi egyetemre, s más túlélni azt!” A napi 5-6 órás tanulás non-stop mindennap, sőt, a vizsgaidőszakban akár 10-12 órát is, testet s lelket megpróbáló feladat volt. De mégis jó volt, mert érdekes volt, s kiváló oktatóink voltak, akiknek az előadásait élvezet volt hallgatni, mert Ők valójában át akartak adni nekünk a tudásukat.

Nekem megadatott az a szerencse, hogy Halász Béla anatómia professzor, a Magyar Tudományos Akadémia tagja kutatócsoportjában vehettem részt a pubertás mechanizmusának kérdéskörében. Több órás műtétek az általa kifejlesztett úgy nevezett Halász-féle késsel, amellyel sikerült az agyalapon a szabályozó s szabályozott területek kapcsolatát megszüntetni s ennek segítségével megpróbálni felderíteni a szabályozás mechanizmusát. S aztán jött a várakozás, hogy a hypothesisre kapott válasz megfelel-e annak, amit feltételeztünk.. S mindezt egy olyan hatalmas tudású, de halk szavú professzor csoportjában, aki maga volt a megtestesült szerénység s egyszerűség. Jól emlékszem egy Rá oly jellemző történetre. Az Anatómia Intézet épülete előtt elgondolkozva mentem valahová s nem vettem észre Őt. Rám köszönt olyan természetességgel, hogy a pillanatnyi zavarom azonnal tovaszállt. Mert nála ez volt a természetes. Halász professzor emberi magatartása példaként szolgált nekem nem csak mint orvosnak de mint embernek is.

A Semmelweis Egyetemen eltöltött évek nemcsak kiváló és széleskörű lexikális tudást adtak, de a rendszeres, jól szervezett klinikai oktatások megtanítottak bennünket az elméletnek a gyakorlat területén való felhasználására is. Legfőképpen megtanítottak arra, hogy a kérdésekre választ keressünk. Úgy, mint egyetemünk névadója, Semmelweis Ignác kutatta s kereste a választ a gyermekági láz okát. Természetesen nem minden, a beteggel való probléma ily mélységű, de az adott beteggel kapcsolatban minden megválaszolatlan kérdés kulcsfontosságú.

Ezzel a jól megalapozott elméleti s gyakorlati tudással s egy Summa cum laude diplomával érkeztem meg az egyetem elvégzése után azonnal Ciprusra. Mindig egy könyv címe jut eszembe erről: Ugrás a sötétbe. Hiszen az volt. Más nyelv, más kultúra, más szokások, de legfőképpen a hétköznapi orvoslás tökéletes különböző módja mint a kórházi, mint a alapellátásban. Nem volt könnyű egyáltalán. De azt azonban már a pre-registrációs gyakorlat alatt, ahol számtalan különböző ország egyetemén végzett fiatal kollégákkal együtt dolgoztam, felmértem, hogy tudásom minden szinten megállja a helyét. S ez egy nagyon jó érzés volt azokban az első itteni években.

Néhány évvel később megnyitottam a háziiorvosi praxisomat. Emlékszem az első napokra, amikor ott ültem s vártam arra, hogy bejöjjön az első beteg, aki volt olyan merész, hogy bemenjen egy ismeretlen, fiatal, ráadásul külföldi doktornő rendelőjébe. De aztán bejött az első, s aztán lassan egyre több. S pontosan emlékszem arra gondolatra, amivel az első hetekben biztattam magamat. Hogy sikerülni fog diagnosztizálni, mert nagyon jó alapokat hoztam az egyetemről. Már csak az kell, hogy eszembe jussanak az itteni gyógyszerek nevei! Aztán lassan az is megtörtént.

Kihívások persze mindig vannak, nem mindig egyszerű eljutni a diagnózishoz vagy felismerni, hogy a sok rutin panasz közül melyik mögött rejlik súlyos probléma. De az a mentalitás, amit egyetemi éveim megalapoztak, segített abban, hogy dialektikus gondolkodással, figyelembe véve az összes lehetséges problémát, eljussak a diagnózishoz.

Az egyetemi évek még egy örökséget adtak. Késznek lenni a folyamatos továbbképzésre, a mindennapi, akár munka melletti tanulásra is. Így sikeresen megszereztem a postgradualis General Practice diplomát az angliai University of Surrey képzésében. Jelenleg is a több mint 2100 beteget regisztráló magánrendelőmben dolgozom.

Itt Cipruson jelentős számban dolgoznak a Semmelweis Egyetemen végzett orvosok. Mindannyian kiválóan megállják a helyüket s megbecsült tagjai a társadalomnak. De nem csak itt, hanem a világ számtalan országában dolgoznak egyetemünkön végzett orvosok, hisz elhelyezkedésüket nagyban segíti az, hogy a Semmelweisen végeztek. Ahogy egy fiatal ciprusi kolléga mondotta, amikor Svédországban keresett helyet szakosodásra, az

ajtók képletesen, de a valóságban is kinyíltak előtte, amikor megtudták, hogy a Semmelweis Egyeteme végzett.

Hadd fejezzem beszédemet egy nemrég történt találkozással. Londonban egy esküvőn találkoztam egy fiatal kollégával, aki, mint kiderült, a Semmelweisen végzett s most érsebésznek szakosodik Londonban.. Beszélgetésünk során azt mondtam, hogy ha az egyetemünkön végzett, akkor jó elméleti s klinikai alapokat kapott. Erre a következő történettel válaszolt. Egy carotis műtét során rámutatott egy idegkötegre s azt mondta, hogy ennek a károsodása is okozhat Horner-szindrómát. Az operáló orvos ránézett s az kérdezte: Te ezt meg, honnan tudod?!

Tudta, mert a Semmelweis Egyetemen tanult.

Tudjuk s paraktizáljuk, mert a Semmelweisen tanultunk. Köszönjük neked Alma Mater-ünk.